

забранете

тази

КНИГА

Алън Грац

Загадката на изчезналата книга

сичко започна в деня, в който любимата ми книга изчезна от библиотеката.

Не знаех, че липсва. Все още не. Все още си представях как стои самотна на рафта като хлапе в столовата, което чака едничката си и единствена приятелка да дойде и да го намери. Чака мен. Умирах от нетърпение да изтичам до библиотеката и да взема любимата си книга още преди часовете, но Ребека – едничката ми и единствена приятелка в реалния живот, продължаваше да обсъждда как да регистрираме имената си като запазена марка.

– Мислила ли си някога да регистрираш сайт с името си – AmyAnneOllinger.com? – попита ме тя.

Не, Ребека, никога не ми е хрумвало. Аз съм на девет. Защо, ако смея да попитам, бих се занимавала с регистрацията на уебсайт на свое име, като родителите ми все още дори не ми позволяват да използвам фейсбук?

Това си мислех да кажа. На глас обаче произнесох само:

– Не.

– А би трябвало – осведоми ме Ребека. – Имаш уникално име, но въпреки това някой може да го регистрира, какво ще правиш тогава? RebeccaZimmerman.com вече е

АЛЪН ГРАЦ

заето! Едва на десет съм, а бъдещата ми интелектуална собственост е отмъкната! Джей Зи и Бионсе запазиха името на дъщеричката си няма и месец след като се роди. Направо не мога да повярвам, че нашите не са били достатъчно умни да направят същото!

И двамата родители на Ребека бяха адвокати, а тя възнамеряваше да върви по стъпките им, когато порасне. Не се сещах за по-отегчителна работа.

Но на глас казах само:

– Аха.

Все още си умирах да се добера до библиотеката и да проверя любимата си книга. Отворих шкафчето си да натикам вътре раницата и да надзърна набързо в пощенската кутия. Никой не знае откъде води началото си тази практика, но в основно училище „Шелбърн“ всички шкафчета имат залепени картонени кутии от вътрешната страна на вратата, точно под малките процепи, поставени в случай че някой гадняр те заключи вътре. Ако искаш да оставиш бележка на някого, просто пъхаш лист хартия в цепнатината и той пада право в малката картонена кутия. Такава традиция са станали, че година след година господин Кръчфийлд, домакинът на училището, просто ги оставя да си седят.

Както винаги, моята пощенска кутия беше празна. Очаквано. Едничката ми и единствена приятелка не върваше в писането на бележки. „Никога не оставяй писмени доказателства“ – казва Ребека. Поредният съвет от родителите адвокати.

– Чу ли за Морган Фрийман, актьора? – попита Ребека. – Някой, който изобщо не се казва Морган Фрийман, регистрирал името чрез morganfreeman.com и се наложило актьорът да го съди, за да си го върне! Ето ти *наистина* интересен случай...

Не си представям нищо по-безинтересно, Ребека! Въобще не ми пuka за запазени марки и регистрация на домейни. Трябва да отида да си прибера любимата книга, преди да я вземе някой друг!

ЗАБРАНЕТЕ ТАЗИ КНИГА

Това исках да ѝ кажа. Но просто вдигнах няколко книги като щит:

– Трябва да върна тези тук в библиотеката преди часовете! – заявих и избягах, преди да успеа да ми разкаже подробности за делото. – Ще се видим в час! – подвикнах.

Признавам, че отдавна щях да съм си взела любимата книга и да съм я прибрала в раницата, но библиотекарката ни, госпожа Джоунс, има правило, че можеш да вземаш една и съща книга само два последователни пъти и след това е задължително да я върнеш за *цели пет учебни дни*, преди да можеш да я вземеш отново. Казва, че правилото съществува, за да е сигурно, че и други хора ще имат шанс да оценят книгата, но според мен си го измисли само за да ме накара да чета различни неща, което и бездруго щях да правя.

Оставил книгите от снощи в кошницата за връщане и махнах за добро утро на госпожа Джоунс по пътя към рафтовете с проза.

– Ейми Ан! – поздрави библиотекарката. – Миличка, почакай...

– Само да си взема книгата! – отвърнах. Завих между стелажите от Е до Н и забързах към мястото, където знаех, че ще ме чака любимата ми книга.

Само че я нямаше.

Пак проверих. Нямаше я. Надзърнах зад другите книги, да не би децата да са я избутали и да се е скрила зад останалите, както понякога се случваше – нищо подобно. Наистина я нямаше! Но любимата ми книга *винаги* си стоеше на мястото. Възможно ли беше наистина да я е взел някой друг?

Канех се да отида да попитам госпожа Джоунс, когато тя самата се появи между рафтовете. Библиотекарката ни е едра дама, с кожа, бяла като мляко, къса кестенява коса и бабешки очила с украсена с камъчета рамка, които висят на верижка на врата ѝ, когато не чете. В този

АЛЪН ГРАЦ

ден носеше червена рокля на бели точки. Точките са ѝ любими.

– Къде ми е книгата? – попитах.

– Точно това се опитвах да ти кажа, миличка – отвърна тя. – Знаех, че ще дойдеш за нея веднага щом отворим.

– Минаха пет дни – осведомих я. – Отбелязала съм си ги на календара. Имам право да я взема отново на шестия ден. Сама го казахте. Нима някой... друг е взел книгата?

– Не, Ейми Ан. Наложи се да я извадя от списъка.

Намръщих се. Да я извади от списъка ли? Какво имаше предвид с това изваждане?

– Защо?

Госпожа Джоунс въздъхна и закърши пръсти. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ми съобщи, че кучетата ми са умрели.

– Защото някои родители са се събрали и са решили, че според тях книгата не е подходяща за основното училище, а училищното настоятелство се е съгласило с мнението им.

– Не е подходяща ли? Какво означава това?

– Означава, че не мога да ти я дам, миличка, нито пък на някого другого. Не и преди да поговоря с училищното настоятелство и да го накарам да отхвърли тази глупост.

Означава, Ейми Ан, че в нашето училище любимата ти книга е забранена.

Наистина ли јз го казах?

Имах чувството, че мокетът под краката ми се превръща в плаващи пясъци и потъвам. Сграбихи рафта на библиотеката, за да не падна.

– Но... книгата не е неподходяща! Много си е подходяща даже! Страхотна е! И ми е любимата!

– Знам, миличка. Съгласна съм с теб. Освен родители ти, никой няма право да ти казва какви книги може и не може да четеш. Обещавам ти, ще се боря с това решение. Но междувременно се налага да се подчиня на наредденията на училищното настоятелство, иначе може да си загубя работата.

Силите ми стигнаха само да кимна. Имах чувството, че ще се разплача, което беше глупаво. Все едно някой е влязъл в стаята ми и ми е взел нещата, без да попита. Което беше още по-глупаво, понеже ставаше дума за книга от библиотеката. А книгите от библиотеката при надлежат на всички.

– Можеш да помогнеш да си я върнем, Ейми Ан! – на сърчи ме госпожа Джоунс.

Изтрих сълзата от бузата си.

– Как?

АЛЪН ГРАЦ

– Във вторник вечерта ще има заседание на училищното настоятелство и аз ще отида, за да обясня каква грешка допускат. Ще стане дори още по-добре, ако го чуят от самата теб.

Ококорих се.

– От мен?

– От голяма полза ще е членовете на настоятелството да разберат защо харесваш тази книга толкова много.

Преглътнах мъчително.

*Да не сте полуудяла, госпожо Джоунс? Аз да се изпра-
вя пред сума възрастни и да им обяснявам защо това е
любимата ми книга? Да нямате точки и в мозъка? Как
ще направя такова нещо!*

Това ми се искаше да кажа. Но на глас отвърнах само:

– Добре.